

ਡੀ. ਫਾਲਸਾ, ਸੀ. ਜੇ. ਅਤੇ ਏ. ਐਨ. ਗਰੇਵਰ ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ
ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ
ਬਨਾਮ
ਭਗਤ ਰਾਮ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ
1960 ਦੇ ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 16.

ਸੀਮਾ ਐਕਟ (1908 ਦਾ IX)—ਅਨੁਛੇਦ 181—ਕੀ ਲੂਨੇਸੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 88 (1912 ਦਾ IV) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਅਰਜ਼ੀ ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਸੀਮਾ ਐਕਟ 1908 ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 181 ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਰਤੀ ਲੂਨੇਸੀ ਐਕਟ, 1912 ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਨੁਛੇਦ 181 ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜੋ ਲੂਨੇਸੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 88 ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਕਾਪੁਰ ਦੇ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1959 ਦੇ ਆਦੇਸ਼, ਜੋ ਕਿ ਐਫ.ਏ.ਓ. ਨੰਬਰ 41, 1959 ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਤੋਂ ਲੈਟਰਜ਼ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਮਨੋਹਰ ਸਿੰਘ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਮਿਤੀ 3 ਨਵੰਬਰ, 1958 ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕਿ ਭਗਤ ਰਾਮ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ 1,800 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਪੂਰੇ ਅਨੁਪਾਤੀ ਲਾਗਤਾਂ ਨਾਲ ਅਦਾ ਕਰਨਗੇ।

ਐਸ.ਐਮ. ਸੀਕਰੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ।

ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ, ਵਕੀਲ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਲਈ।

ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਏ ਗਏ ਨੁਕਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 181 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ *ਅਨੰਤ ਚਰਨ ਪਧਾਨ ਬਨਾਮ ਨਿਮਾਈ ਬਹੁਬਲੈਂਦਰ (1)*, *ਸ਼ਾਹ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਈਸ਼ਰ ਸਿੰਘ-ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ (2)* ਅਤੇ *ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਬਨਾਮ ਫਰਮ ਕਿਰੂ ਮੱਲ ਨਵਲ ਕਿਸ਼ੋਰ (3)* ਨੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਿ ਧਾਰਾ 181 ਲਾਗੂ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸ੍ਰੀ ਐਚ.ਐਸ. ਦੇਆਬੀਆ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਅਨੁਪਾਤੀ ਲਾਗਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਿਰਫ 1,800 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਲਈ ਫਰਮਾਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਇਹ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਮੰਦਭਾਗਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਸਮੇਤ ਕਈ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਅਨੁਛੇਦ 181 ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਸ਼ਾ *ਮੇਕਲਚੰਦ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ (ਲਿਕਵਿਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ)* ਬਨਾਮ *ਜਵਾਹਰ ਮਿੱਲਜ਼, ਲਿਮਟਿਡ*, (4), ਇਹ ਪੰਨੇ 369 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ—

"ਹਾਲਾਂਕਿ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਛੇਦ 181 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਨੁਛੇਦ, ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ, ਜੇ ਸਾਰੇ ਨਹੀਂ, ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਲੜੀ ਵਿੱਚ, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਿਰਫ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਕੋ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿਚ ਮਤਭੇਦ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਪਰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ ਸਿਰਫ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।"

ਕਈ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਅੱਗੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ—

"ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੀ ਇਸ ਲੰਬੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸੀ, ਉਸ ਅਨੁਛੇਦ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਕਾਲਮ ਵਿੱਚ 'ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ' ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਸਨ।"

ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਅੰਤਮ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦਾ ਰੁਝਾਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਨੁਛੇਦ 181 ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। *ਕਾਲੀਨਾਥ ਚੈਟਰਜੀ ਬਨਾਮ ਨਾਰੀਂਦਰ ਨਾਥ ਚੈਟਰਜੀ (5)* ਨੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੇਸ ਦੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਐਸ ਆਰ ਦਾਸ ਗੁਪਤਾ ਅਤੇ ਐਨ ਕੇ ਸੇਨ, ਜੇਜੇ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 181 ਪ੍ਰੋਬੇਟ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 181 ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤੇ ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੀ ਕਿਸਮ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ। *ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅੰਗੁਰੀ ਦੇਵੀ ਬਨਾਮ ਬਾਲ ਰਾਮ ਗਟਪਤ ਰਾਏ (6)*, ਮੈਨੂੰ ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ.ਜੇ. ਨਾਲ ਬੈਠਕੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ। ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ

ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਅਨੁਛੇਦ 181 ਵਿੱਚ ਕੋਡ ਦਾ ਕੋਈ ਜਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਬਹੁਤ ਵਿਵਾਦ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਧਾਰਾ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਸੀ ਜਾਂ ਇਹ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਕਈ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਅਨੁਛੇਦ 181 ਕਿਸੇ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਧਾਰਾ 37 ਅਤੇ 41 ਰਾਹੀਂ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਅਗਰਵਾਲ, ਜੋ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਭਗਤ ਰਾਮ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ, ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅੰਗੁਰੀ ਦੇਵੀ ਦੇ ਕੇਸ (6) ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਸਮਰਥਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੂਨੇਸੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 37 ਅਤੇ 41 ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਕੋਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਲੂਨੇਸੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 89 ਵਿਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਧਾਰਾ 88 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿਚ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੀ ਲਾਗਤ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਵੇਗੀ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਆਦੇਸ਼ ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸੇ ਅਪੀਲ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਫਰਮਾਨ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 41 ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਹੈ, ਜੋ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਾਰੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਲੂਨੇਸੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਨੁਛੇਦ 181 ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਜੋ ਲੂਨੇਸੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 88 ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਖੁਦ ਸਹਿਣ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਡੀ. ਫਾਲਸ਼ਾ, ਸੀ.ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

(1)ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1927 ਪੈਟ. 177.

(2)ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1954, ਕੈਲ. 164.

(3)ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 1952 ਪੰਜਾਬ 524—ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1952 ਪੁੰਜ 423.

(4) 1963) ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 351.

(5)ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1959, ਕੈਲ. 81.

(6)ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. (1960) 1 ਪੰਜਾਬ 373—ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1960 ਪੁੰਜ 204.

ਕਾਦਮਬਿਨੀ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ – ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁੱਕਦਮੇਬਾਜ਼ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।